

*The
Legend
Of
The One*

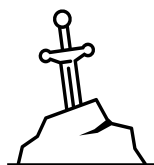
Deel 1

Mirre

*The
Legend
Of
The One*

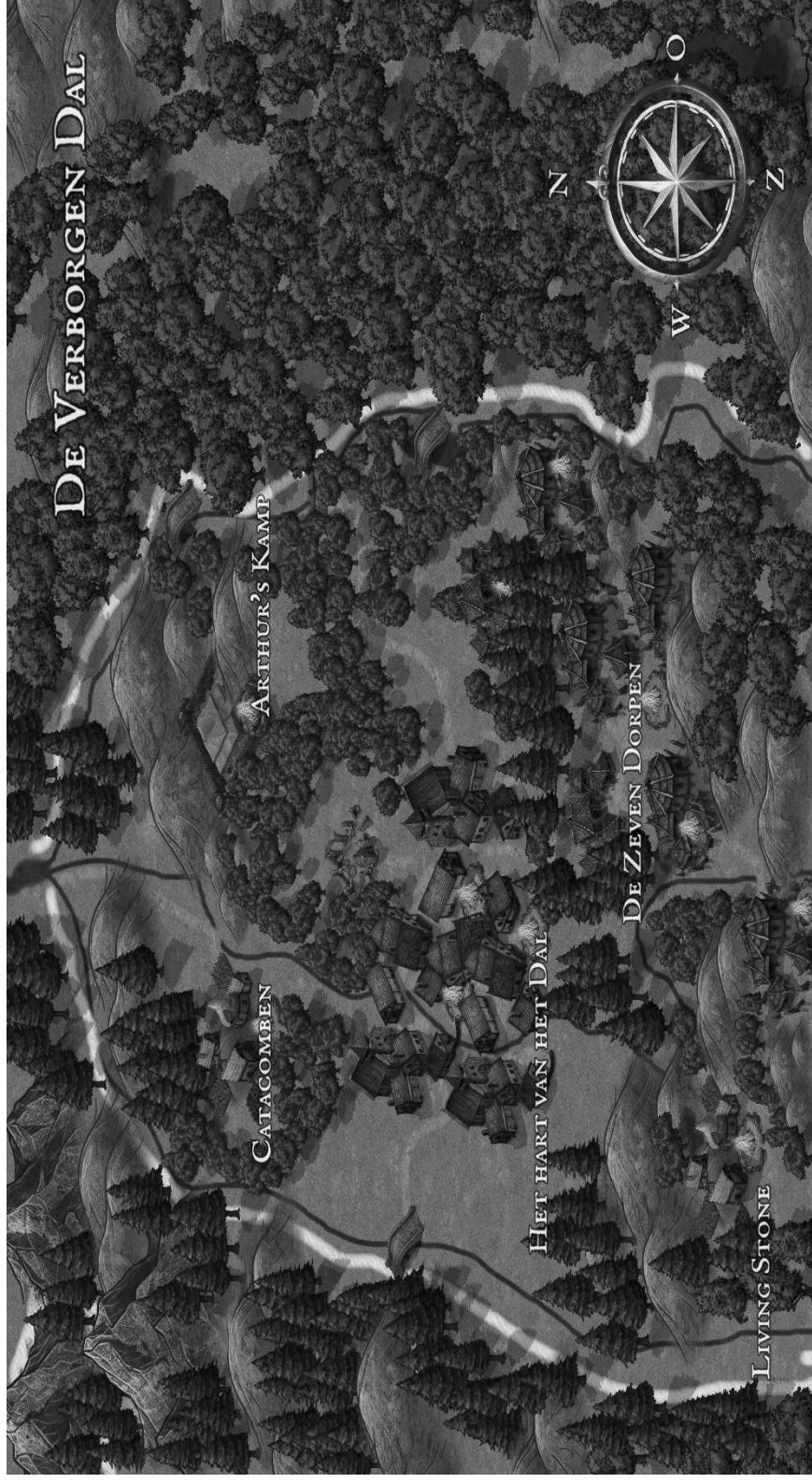
Jaen Koele

Deze roman is volledig een fictief werk. De namen, personages en incidenten die erin worden geportretteerd, zijn het werk van de verbeelding van de auteur. Elke gelijkenis met echte personen, levend of dood, gebeurtenissen of plaatsen is geheel toevallig.

*Copyright © 2025 Jaen Koele
Omslagontwerp Jaen Koele
Kaart Ontwerp Jaen Koele
ISBN 9789403839929
W.W.W.Bookmundo.com*

Niets uit deze uitgave mag worden gekopieerd, gedeeld of verspreid zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

*'When I look into your eyes it's like watching the night sky
Or a beautiful sunrise
Well, there's so much they hold
And just like them old stars
I see that you've come so far
To be right where you are
How old is your soul?*

*Well, I won't give up on us
Even if the skies get rough
I'm giving you all my love
I'm still looking up
And when you're needing your space to do some navigating
I'll be here patiently waiting to see what you find
Cause even the stars, they burn some even fall to the Earth
We got a lot to learn
God knows we're worth it*

*No, I won't give up
I don't wanna be someone who walks away so easily
I'm here to stay and make the
Difference that I can make*

*Our differences, they do a lot to teach us how to use
The tools and gifts we got, yeah, we got a lot at stake
And in the end, you're still my friend, at least we did intend
For us to work, we didn't break, we didn't burn
We had to learn how to bend without the world caving in
I had to learn what I got and what I'm not and who I Am*

*Well, I won't give up on us (no, I'm not giving up)
God knows I'm tough enough (I am tough, I am loved)
We got a lot to learn (we are alive, we are loved)
God knows we're worth it (and we're worth it)
I won't give up on us even if the skies get rough
I 'm giving you all my love
I 'm still looking up'*

*Song by
Jason Mraz*

Voorwoord van de schrijfster

Het idee van dit boek is geboren in een droom die ik heb gekregen. Het bleef zo helder hangen dat ik ben gaan schrijven.

Lees mijn verhaal en alles wat je raakt in je gevoel, laat het binnen komen en kijk wat het met je doet. Haal jouw waarheid eruit. Ik heb het boek met liefde, het mens zijn en in eenheidsbewustzijn dit boek geschreven.

Geniet ervan net zoals ik ervan heb genoten om het te schrijven.

Liefdevolle groet,

Jaen

Cor videt cor tuum (Mijn hart ziet jouw hart)

Proloog

“Hoogmoed komt ten val”

Er was eens een tijd waarin de mens was verslagen door het leven zelf. Een ander ras, een evoluerende ras ten opzichte van de mens, was nu superieur in deze wereld. Honderden jaren geleden had de mens er voor gezorgd dat de bronnen van de aarde bijna volledig waren opgebruikt en de aarde was er slecht aan toe. Het kon niet verder zo en evolutie nam het over. Doordat de mens egocentrisch was en niet meer bij hun gevoel konden komen, werd het superieure ras, de Blauwe genoemd, geboren.

De Blauwe gingen op in hun ego en overheerste tenslotte de aarde en de mens. De aarde herstelde zich door de heerschappij van de Blauwe die zich alleen maar focuste op hun eigen belangen en liet de aarde met rust. De natuur drong de mens terug en nam terrein voor terrein in. De mens was niets, niets meer dan een ondergeschikte van de Blauwe. Zij die niet opgingen in het ego werden slaven en diegene die konden vluchten werden teruggegooid in de tijd waarin de mens weer afhankelijk werd van de natuurwetten en hun intuïtie om te overleven.

Diegene die het overleefde gingen diep en ze vonden de weg weer terug naar hun hart en naar hun diepste verlangen naar het *Ene*. Zo werd *the Legend of the One* geboren...

Hoofdstuk 1

Heden ten zuiden van Nieuw leven (Van oudsher New York geheten)
Er moet nog veel gedaan worden, dacht ze. Veel moet terug worden genomen en het is tijd.

Terugdenkend aan die tijd, waarin de mens was afgedaald in hun bestaansrecht, zuchtte Mirre diep.

Terwijl ze zwoegend door de jungle in een wirwar van takken en bladeren wegduwend, haar pad vervolgde. Ze was bijna op haar bestemming. Plotseling bleef ze stil staan. Instinctief voelde ze aan dat ze niet alleen was. Ze liet haar bewustzijn vergroten en ze voelde in op haar omgeving.

Ze nam iemand waar die haar al een tijdje op een gepaste afstand haar volgde. *Hij is nu niet belangrijk*, besloot ze. Ze moest door, ze moest voor de nacht op haar bestemming wezen. Ze had belangrijk nieuws wat ze moest verkondigen. Alles hing hiervan af. Met deze eerste contact bepaalde de toekomst van de mensheid. Dat had ze voorzien.

Kijk, voor haar lag haar bestemming. Een kathedraal waarvan alleen nog de gewelven van de catacomben onder de grond nog bestonden. Bijna niemand wist hiervan af. Alleen de mensen die ze hier hoopte te vinden. Ze keek uit over een open terrein waar ze in het midden een heuvelachtige begroeiing van de bijna niet meer zichtbare ruïne kon onderscheiden. Met haar hand wreef ze de zweet van haar voorhoofd. Het was nu of nooit.

Vol van nieuwe energie die haar nu overviel liep ze het laatste stuk naar de ruïne. Waar ze hoopte te weten waar de ingang van de catacomben zou moeten zijn. Om haar heen kijkend probeerde ze een glimp op te vangen van

de mensen die ze hier verwachtte te zien. Maar het was stil, muisstil.

Zoekend en voelend met haar handen tastte ze de begroeide ruïne af. Ze was alert want ze voelde dat ze niet alleen was. Plotseling voelde ze met haar hand een paneel achter de klimop. Ze duwde het paneel naar beneden en toen hoorde ze een gepiep en gekreun. Langzaam verscheen een opening in de muur.

Ze liep een stuk naar achteren en ze nam behoedzaam een gevechtshouding aan. Ze zette haar linkerbeen naar achteren en ze stak haar rechterarm naar voren. Uit de ring die ze droeg aan rechter hand kwam een schild van blauw licht die op commando voor haar verscheen. In haar linkerhand had ze haar houten staf die bekleed was met edelstenen. Boven op de staf bevond zich een groot kristal wat blauw licht afgaf. Voor haar werd de opening steeds groter. Wachtend op het gevecht wat ging komen, stroomde de blauwe kracht door haar heen die haar ogen veranderde in lichtgevende kleur blauw.

Met een gebrul en geschreeuw kwamen ze uit de opening gerend. Mensen met stokken en met zelfgemaakte ijzeren zwaarden kwamen ze op haar af. Met inspanning probeerde ze de blauwe kracht in haar te kanaliseren in een controleerbare manier zodat het haar niet volledig zal beheersen. Na een aantal slagen op haar schild te hebben afgeweerd, stampte ze haar staf op de grond en ze zei vervolgens luid; “et stare adhuc”, wat iedereen op hun plek deed bevriezen. Ze zag alleen nog de ogen bewegen waarin ze van afgrijzen, ongeloof tot angst in kon lezen. “Wees kalm en vrees niet, ik kom in vrede”. “Mijn naam is Mirre, en ik zal jullie zo laten gaan”. Ze hoopte dat ze hen kan overtuigen. “Ik wil alleen met jullie praten”. “Liber es iterum”.

Kreunend en jammerend vielen de mensen op hun knieën op de grond. Vervolgens kon de groep mensen ze zich weer bewegen. In een oogwenk stond de leider van de groep neus aan neus voor haar, met zijn handen om haar keel gedrukt. Maar met een beweging van haar staf ontplofte blauwe licht en gooide de leider aan de kant. Ze torende boven hem uit en zei; “Laat dit duidelijk zijn, blijf...van...me af!” Toen ging ze opzij en gaf hem de ruimte om op te staan.

Beduusd van wat er zo even was gebeurd, keek hij haar aan met een blik van afschuw. "Laat ik duidelijk zijn, geen tovenarij, blauwe Heks!", spuugde hij eruit. Hij kwam soepel overeind. Zich omdraaiend naar zijn volk, maande hij hen aan tot rust en kalmte. "Willen wij luisteren naar deze Blauwe Heks?".

In haar ooghoeken zag ze dat ze achter haar door twee figuren werd omsingeld. Ze wist wat ze van plan waren, hier had ze geen tijd voor! "Crepitus!", zei Mirre luid. Ze stampte met haar staf hard op de grond. Een explosie van wit en blauw licht worp iedereen de lucht in waarin ze bleven hangen in een koepel van blauw licht. Behalve Mirre, die hun met luide stem toesprak. "Luister, ik heb geen kwaad in de zin, maar ik laat me niet gevangennemen". Ze wees naar de twee mannen die in hun handen de beroemde nekkraag hadden die de blauwe kracht neutraliseerde zodra ze die om haar nek konden leggen.

"Ik heb belangrijk nieuws dat de mensheid gaat veranderen, maar als jullie me niet willen aanhoren dan ga ik weg en laat ik jullie in ongewisse wat jullie zeker naar de verdoemenis zal leiden!" "Dus, willen jullie me aanhoren?" Ze draaide zich in het rond en keek iedereen aan. "Oké." "Undu!" Ze stampte haar staf weer op de grond en de spreuk was ongedaan. Langzaam kwam iedereen weer op hun voeten terecht.

De leider van de groep liep op haar af. Hij was groot en gespierd en indrukwekkend. Ze zag dat hij op zijn tuniek een stuk van de bekende krijgers uniform, The Last United Human Army droeg, die al heel lang geleden was verslagen en was vervolgd en was vernietigd door het leger van de Blauwe. Zonder zijn grimmige trek op zijn gezicht zou hij misschien wel als knap kon worden omschreven. Nu stond hij weer te dicht bij haar en nam haar van top tot teen op.

Vreemd, dacht hij. Als hij te dichtbij kwam, zag hij haar lichaam een kleine beweging van protest maken. Nu hij verder keek dan haar afgrijselijke blauwe ogen, die nu licht groen waren, was ze tenger van gestalte en opmerkelijk jonger nog dan hij eerst had aangenomen. Dat haar leek op een afstand wit- grijs, maar van dichtbij leek het wel gesponnen zilver. Automatisch ging zijn hand omhoog om het te voelen. "Ahum". Zijn hand bleef in de lucht hangen en hij keek haar aan. Met een kalme blik keek ze terug.

“Genoeg gezien krijger?” Ze stapte weg van hem terwijl ze haar adem los liet en ze ontspande haar gebalde hand.

Met een luide stem sprak ze de groep aan. “Ik zal mijn verhaal maar één keer vertellen en dan zal ik snel weer verder reizen. Drie dagen hiervandaan marcheert een leger met blauwe soldaten onder de orders van de commando van de Blauwe Elite. Onder het bevel van de Commander! Zij zullen nieuwe mensen willen rekruteren en ze als slaven terugbrengen naar Nieuw Leven. Daar zullen zij hun leven lang aan de grillen van De Blauwe overgeleverd zijn”. Overal hoorden ze protesten van afschuw en angst.

Ze maanden hen tot stilte. “Wees vooral niet bang mensen, zo vinden zij jullie het snelst. Wees slim en stil en blijf in jullie eigen kracht. Want ik voel dat jullie groep uit mensen bestaan die krachtig zijn.

“Jij!” Ze liep naar een van de vrouwen toe. “Jij hebt de meeste kracht van jullie groep. Zij kan jullie leren wat je kan doen met de kracht in jullie!”, zei ze terwijl ze van de vrouw naar de andere om haar heen stonden aan keek. De vrouw die ze aansprak keek wat schichtig om zich heen. Ze peilde de reacties van haar medebewoners op Mirre’s mededeling. Ze keek Mirre vervolgens nerveus met grote ogen aan. “Jij weet wat ik bedoel? Toch?”, vroeg Mirre haar. Mirre keek dieper in die onzekere ogen. Daar zag ze een groot wijsheid in verborgen liggen. “Ja, ik begrijp je, maar ik weet niet of zij daar al aan toe zijn”, fluisterde ze. “Mijn naam is Mirre en hoe heet jij?”, vroeg ze zachtjes. “Mijn naam is Evie”. “Goed, Evie ik weet dat jij de kennis hebt. En ik zal je nodig hebben, nee, jouw volk zal je nodig hebben om dit te doorstaan. Dus geloof in wat je kan want ik geloof in jou”.

Evie keek de zelfverzekerde jongere vrouw aan. Er gloeide een roze vlam in haar ogen. Ze herkende die roze vlam die zag ze zelf af en toe ook in haar ogen. Als ze in de oude glimmende schild keek die in haar kamer hing. Ze knikte ten teken dat ze het begreep maar ze vertrouwde haar stem niet. Niet wanneer iedereen haar nieuwsgierig aankeken. Ze was hun kruidenvrouw en dus had ze kennis maar kracht.....dat was taboe in deze community.

Mirre draaide zich om naar de mensen. “Ik stel voor dat jullie niet gaan vluchten want jullie kunnen niet ongezien ontsnappen aan ze. Blijf hier en verstop jullie voor hen en wacht totdat ze weer voorbij zijn getrokken.

Belangrijk is dat jullie alles weghalen wat jullie kan verraden bij en om de ruïne. Jullie zullen de aankomende dagen stil moeten zijn. Ik verwacht hun over drie dagen hier. Vanaf morgenavond verwacht ik de verkenneren al hier. Dus maak haast”, zei Mirre terwijl ze iedereen aankeek, peilend of iedereen het had begrepen.

“Ik zal jullie morgenochtend vroeg nog verlaten en ik zal weer terugkomen. Want als jullie dit overleven kan ik jullie laten zien wat de blauwe kracht is en ik kan jullie leren wat ik kan. Want mensen ik ben ook maar een mens die het heeft geleerd om met de blauwe kracht om te gaan en te gebruiken tegen onze vijand.... De Blauwe!” “Waarom verlaat je ons? Je kan ons helpen!”, schreeuwde een stem uit de groep. “Ja, waarom?”, zei een ander. “Zij kan ons beschermen!”, werd er bijgevalen uit de groep. Mirre zuchtte. Ze had dit al voorzien, maar: “Ik moet verder. Maar ik zal terugkomen als de tijd daar rijp voor is”.

Ze draaide zich om en keek de leider aan. “Zullen we nu ons onderonsje houden?” Met knik van zijn hoofd leidde de Leider haar de weg in de ruïne. Binnen was het donker en aan het eind van de gang zag ze licht. Daar ontwaarde ze nog meer mensen en kinderen. Dit wordt een uitdaging voor ze, beseft Mirre. Ze zal een recept achterlaten waarmee ze de jongsten lang kunnen slapen en in een tijdelijke roes zullen houden.

“Hoe had je gedacht om iedereen stil te houden als het leger hier voor ons neus staat. We moeten vluchten of vechten!” Kwaad keek hij haar aan. “Je wilt ons helpen, zeg je en dan vlucht je zelf weg en je laat ons hierachter terwijl als je zou blijven dan zouden we meer kans hebben bij de verdediging!” Inmiddels had hij zich omgedraaid en zijn helderblauwe ogen flitsen van boosheid. Hij legde zijn grote handen op haar schouders en hij verstevigde zijn grip op haar schouders. “Laat, mé, lós!”, zei Mirre langzaam. Hij keek haar in de ogen waar langzaam de kleur blauw in vlamde. Snel liet hij haar los. “Oké, ik begrijp het, niet aanraken!”

Hij nam een stap terug, en hij ging frustrerend met zijn hand door zijn lange zwarte lokken. “Misschien was het beter geweest als je ons niet deze vreselijke boodschap kwam brengen”, zei hij frustrerend. “We hebben te weinig tijd om ons te verdedigen en ons op voor te bereiden voor een gevecht. De mensen zullen in paniek raken, dit wordt

een slagveld!” “Stop! Wil je me vertellen dat je het niet wilde weten? Wil je niet overleven? Wil je liever zomaar afgeslacht worden in plaats van dat je de kennis hebt om je zelf te verdedigen en de kans krijgt om dit te doorstaan?” Ze keek hem kwaad aan. “Kunnen we nu eindelijk de verdediging bespreken? Of blijf je liever hier in boosheid en angst hangen?”

Hij keek haar woest aan en ze draaide zich om voor zijn woede. Ze liep naar een tafel toe waar ze papier en krijt vond. Daar schreef ze het recept op voor een drankje. “Dit recept zorgt ervoor dat de kinderen en de angstige onder jullie in slaap vallen en in een roes blijven gedurende tijd dat het leger hierboven zullen rondlopen. Hebben jullie hier iemand die hiervoor kan zorgen?” “Eh, ja dat is Selena”. Hij draaide zich om en riep iemand bij zich. “Haal me Selena, ze is hier nodig”. “Ik wil ook Evie spreken”, zegt Mirre tegen hem. “Ik heb haar nodig voor een spreuk die jullie kan helpen. Door de spreuk kunnen jullie weten wat er buiten zich allemaal afspeelt.

Hij knikte bedachtzaam. Hij begreep niet helemaal wat ze bedoelde maar Evie zal het wel weten. Hij draaide zich om naar een van zijn soldaten en gaf hem de opdracht Evie te halen. Hij draaide zich weer om naar haar. “Ik geloof dat ik me moet verontschuldigen bij je”.

Hij keek haar onderzoekend aan alsof hij van haar gezicht kon lezen of ze te vertrouwen was en dat zijn verontschuldiging niet misplaatst was. Mirre begreep dat hij haar niet zomaar kon vertrouwen. Zijn verantwoordelijkheid voor de groep belemmerde dat. “Ik zie dat je het enigszins iets kan schelen wat hier gaat gebeuren”. Zijn intense blik gleed over haar gezicht. “Mijn naam is Rafe”.

Hij stak zijn hand uit naar haar, en glimlachte. Ze keek naar zijn uitgestoken hand en wilde het liefst weigeren, maar toch pakte ze zijn hand met tegenzin en keek hem vervolgens aan. Even knipperde ze met haar ogen, want ze was sprakeloos door het effect wat zijn glimlach teweegbracht in haar binnenste. Deze man was woest aantrekkelijk als hij niet al die tijd chagrijnig keek.

Ze sloot haar mond die open stond en ze slikte. “Mmm, Ja, zullen we nu de rest bespreken?” Vlug liet ze zijn hand los en ze draaide zich snel om en boog zich over de

papieren die op de tafel lagen, om te voorkomen dat hij haar zag blozen.

Ze bespraken de verdediging. De bevelen werden gegeven om zo snel mogelijk de ingrediënten van de receptuur te zoeken. De voorbereidingen werden getroffen om het drankje te maken. Verder werd de omgeving van de ruïne ontdaan van menselijke invloeden. Voedsel, water en brandstof werd verzameld en opgeslagen in de ruïne.

Later die dag ging Mirre met Evie de jungle in om daar samen met haar een spreuk te plaatsen van een onzichtbare barrière. De onzichtbare barrière werd ongeveer vijf kilometer rondom de ruïne geplaatst.

Ze had Evie nodig bij de spreuk. Evie had op meerdere plekken deze spreuk moeten herhalen:

“Obice Invisibilia, onzichtbare barrière, et quis est, blue, wie zo blauw is, erit fortitudinem suam zal de kracht ervan., agnoscis animum dulcedine, de spreuk herkennen”.

Evie was diegene die de spreuk moest plaatsen met de hulp van Mirre zodat Evie zelf kon voelen wanneer deze barrière werd doorbroken. Zodra de verkenner door de barrière heen liepen kon zij op tijd iedereen waarschuwen.

Hoofdstuk 2

Eindelijk was ze even alleen en doodvermoeid pelde ze haar kleding van haar lichaam af. Dankbaar dat ze een waskom met schoon water en een stuk zeep voor haar hadden neergezet ging ze zich wassen. Eenmaal naakt waren de littekens op haar lijf zichtbaar. Met een stuk schoon linnen wreef ze met een gevoelloze beweging over de lelijke littekens die ze heeft opgelopen als lijfeigene van De Blauwe.

Nog steeds kan ze er niet naar kijken en negeerde het voelen van deze littekens op haar lijf. Door haar vermoeidheid kwam de pijn, angst en de vernedering die ze diep heeft weggestopt naar boven drijven alsof ze verdronk in haar eigen gruwelijke traumatische herinneringen. Diep ademhalend en op haar knieën vallend, bewoog ze heen en weer. Prevelend herhaalde ze een mantra voor kracht en moed. "*Possum id facere*, Ik kan het, *Ego got ex imperium*, Ik heb de kracht, *Im 'non dignitas*, ik ben het waard, waard om deze missie te volbrengen".

Langzamerhand kreeg ze zichzelf in de hand. Ze stond op en maakte snel haar bad af. Ze pakte snel schone kleding uit haar schoudertas. Gauw trok ze schone ondergoed aan en snel trok ze een witte linnen jurk over haar hoofd. Alsof ze heel hard had gerend, hijgde ze snel in en uit.

Het wordt beter, het zal beter gaan, dacht ze met gesloten ogen. Tijd voor een korte meditatie. Ze haalde een opgerold kledingstuk uit haar tas en ging in een kleermakerszit zitten. Ze sloot haar ogen en ze begon met een mantra van licht:

Ik Ben Licht
Ik Ben Liefde
Ik Ben Waarheid
Ik Ben Soeverein
Ik Ben!"

I Am Light
I Am Love
I Am Truth
I Am Sovereign
I Am!"

Ze opende haar ogen en voelde zich rustig en kalm. Voor het eerst bekeek ze haar kamer eens goed. De kamer was schaars bekleed met enkele meubels. Alleen het noodzakelijke stond erin. De wanden en de vloer bestond uit roodbruine aarde en op de vloer lag voor het bed een mat van gevlochten palmladeren.

Met een diepe zucht bedacht ze dat ze nu alles had gedaan wat ze kon bedenken om aan hen door te geven wat ze konden doen om hun zelf te beschermen. Tijd zal het leren en weten of het genoeg was geweest. Ze prevelde een gebed op. Ze vroeg om kracht voor deze mensen en dankte de Alkracht.

Een klopje op haar deur haalde haar uit haar gedachten. Ze deed de deur open en zag Selena staan. Selena was een mooie vrouw, sereen, vriendelijk en zeer kundig met kruiden. Ze glimlachte naar Mirre.

"Ik kom je halen voor het avondeten en voor het samen zijn, misschien wel ons laatste samen zijn in de grote zaal der catacomben". Ze glimlachte er een beetje triest bij.

Op de achtergrond hoorde ze de muziek al vanuit de grote zaal door de catacomben heen klinken. Ze rook de geur van eten en spontaan was haar maag aan het knorren. "Volgens mij lust je wel wat!", zei Selena glimlachend. "Kom!" "Ja", zei Mirre en ze liepen samen de gang op.

Al snel kwamen ze mensen tegen. Selena glimlachte naar sommige van hen. Ze probeerde nogmaals hun gerust te stellen. Ze moedigde hun vooral aan om nu juist plezier te maken, zodat zij even kunnen vergeten wat er misschien morgen hun allemaal stond te wachten.

Ze kwamen aan in de grootste ruimte in de catacomben die diep onder de grond lag. Kampvuren branden op diverse plekken in de grootte ruimte. De fakkels die overal aan de muren hingen, maakte lange bewegende schaduwen op de muren. Om de kampvuren heen zag ze mensen ritmisch bewegen op de muziek. Wat lange bewegende schaduwen op de grond maakte.

Ze zag dat de mensen blootvoets danste op de roodbruine aarde. Wat een heerlijke zoete aardse geur teweegbrachten. Door de warme lucht deed de geur opstijgen en vulde de ruimte. Het was er warm en ze voelde al een laagje zweet op haar huid vormen.

Ze zag meerdere mensen op de Djembés spelen. Langzamerhand nam de muziek, het ritme van djembés, haar lichaam over. Met gesloten ogen bewoog ze mee op

het ritme. Even was er niets anders meer dan alleen maar het ritme van de djembés.

Iemand raakte haar zachtjes op haar schouder aan. Ze opende haar ogen en ze kreeg een beker wijn aangereikt van Selena. Ze glimlachte dankbaar naar Selena.

Selena leidde haar naar de tafels waar schalen met eten opstonden. Gretig pakte ze wat eten van diverse schalen. "Dus jullie soort eten ook?", klonk het sarcastisch achter haar. Ze draaide zich om en keek omhoog in de helderblauwe ogen van de Leider. Een zwarte lok viel over zijn gezicht toen hij haar aankeek. Ze moest zich bedwingen om niet zijn lok uit zijn gezicht te vegen.

"Ook goedenavond", zei ze stug. Ze draaide zich om en wilde weglopen totdat hij haar tegenhield. "Sorry". "Dat was niet netjes van me". "Geef niet, ik weet wie het zegt". Ze keek hem strak aan. Ze liet niet merken dat hij weer te dicht bij haar stond. Hij keek haar grimmig aan. "Juist". "Ben je klaar voor je vertrek, morgenochtend, blauwe heks? We willen je zeker niet ophouden!"

Hij keek haar nu weer boos aan. Ze vroeg zich af wat hij tegen haar had. Selena voegde zich bij hen en voelde direct de sfeer aan. Selena legde haar hand op zijn arm en trok zijn aandacht. Onmiddellijk verzachtte zijn gelaatstrekken en zijn ogen keken haar liefdevol aan. Nieuwsgierig keek Mirre naar hun beide.

Zijn ze elkaars geliefden?, vroeg ze zich af. Selena zag Mirre kijken en moest lachen. "Mijn Broer kan soms best wel humeurig zijn en zo serieus!" *Ja, en hij is ronduit onuitstaanbaar, wantrouwend, een opvliegende bullebak*, dacht Mirre erbij.

Ze glimlachte zwakjes naar Selena. "Ik heb zeker niet aan jullie gedacht als broer en zus". "Ja, dat horen we wel vaker. We zijn best wel verschillend!" Selena glimlachte liefjes tegen haar broer die ze even fel in diens arm kneep.

Ze liet hem weten dat hij zich weer als een neanderthaler gedroeg. Hij keek haar verongelijkt aan en hij snoof luid. Vervolgens haalde hij nonchalant zijn schouders op.

"Ik hoop dat hij zich heeft verontschuldigd?", vroeg Selena aan haar. "Zeker, alléén maar!" Mirre keek hem liefjes aan. Hij keek haar nors aan en hij deed onbewust een stap naar haar toe.

Zijn ogen veranderde in een nieuwsgierige blik toen hij in haar mooie lichtgroene ogen eerst paniek en daarna angst zag verschijnen. Hij twijfelde zelfs of hij dat wel goed had gezien zo snel was het ook al weer verdwenen. Met een

frons keek hij van haar weg en zijn blik ging naar Selena, die aandachtig de twee mensen gadesloeg die schijnbaar verward waren in een stille strijd. "Excuseer mij, ik ga even mijn beker bijvullen". Mirre draaide zich om en ze moest zich inhouden om niet hollend weg te rennen van deze man.

"Waarom heb je zo'n hekel aan haar en waarom jaag je haar continu tegen je in het harnas?" Selena keek hem boos aan. "Ze probeert het beste te maken van deze situatie. Heeft ze dat dan al niet laten zien dat ze ons wil helpen?"

Peinzend keek hij Mirre na en hij dacht aan het moment dat hij haar vanavond zag dansen met gesloten ogen, bewegend op de ritme van de Djembés. Ze zag er zo sensueel en sereen uit. Met haar zilverkleurige haar los wat glansde bij elke beweging. Haar lange donkere wimpers rustend op haar roze wangen. Met een alwetend glimlachje op haar mooie lippen deed ze hem voelen.

Gevoelens die hij niet wenste te voelen voor haar! Zijn blik verliet haar mooie gezichtje. Zijn blik gleed over haar lange witte jurk heen die haar gebronsde huid mooi deed uitkomen. De jurk lieten haar schouders vrij en met een lint om haar middel vastgebonden benadrukte nog meer haar slanke taille.

Zijn blik gleed verder naar beneden. Hij zag af en toe een bloot been zichtbaar die door het ritme uit de zijsplit van haar jurk tevoorschijn kwam.

Toen wilde hij..... ja wat wilde hij? Hij schudde zijn hoofd alsof hij al die turbulente gevoelens van zich af kon schudden.....Zijn voeten konden toen alleen nog maar naar haar toestappen en op dat moment liet hij zijn frustratie op haar botvieren. "Ik weet het niet", zei hij tegen zijn zus die hem alleen maar vreemd aan kon staren.

Aan de andere kant van de catacomben keek Mirre toe hoe hij boos wegliep. Ze nam verder die avond niet deel aan het feest maar keek toe hoe de mensen zich vermaakte. Ze had af en toe een praatje gemaakt met één of ander. Het was al snel laat in de avond. Nadat ze Selena nog gesproken had en gelukkig kwam het onderwerp, haar broer, niet ter sprake, zei ze Selena welterusten en ging ze op weg naar haar kamer. Daar aangekomen, kroop ze direct in haar bed en ze viel gelukkig snel in slaap.

Het was vroeg in de ochtend en ze pakte haar reiskleding uit haar tas. Ze kamde haar haar en vlocht het haar in met kleine vlechtjes van linksboven naar rechtsonder. De rechterkant trok ze strak naar achteren en bond alles rechtsonder bij elkaar met een lang dun stuk

leer. Ze trok een luchtige lange wijde broek aan die bij haar enkels weer bijeenkwam. Een witte hemd stopte ze in haar broek en daarover heen trok ze een lange witte katoenen tuniek die op haar dijbenen eindigde waarvan aan de zijkanten een split zat.

Ze deed een bruine leren riem om haar middel met daar aan vast haar mes houder. Ze deed nog twee brede bruine leren banden om haar pols en ze deed haar schildring om.

Daarna deed ze haar zilveren ketting met daaraan een edelsteen, een Larimar genoemd, om haar hals. De Larimar was licht blauw van kleur. Het was doorkliefd door roestbruine aders. Een steen uit de tijd van Atlantis, die haar energetisch beschermde.

Ze deed haar reismantel om die uit drie delen stof bestond die bijeen wordt gehouden door de stukken leer op haar schouders. De mantel had geen mouwen en onder haar armen werd de stof bij elkaar gehouden door een reep leer, zodat ze in een gevecht niet werd belemmerd door haar mantel.

Ze deed haar leren sandalen aan en wikkelde de leren veters om haar kuit en knoopte ze dicht. Het was tijd om te gaan.

Ze pakte haar staf en schoudertas en deed haar kap op van haar mantel en liep haar kamer uit. Ze liep door naar de keuken waar ze gedroogde vlees, fruit en water meenam en ging de gang in richting de uitgang. Ze bekeek de gezichten die ze voorbijliep en zag hun onrust.

Bij de uitgang stonden Rafe, Evie en Selena om afscheid te nemen van Mirre. "We zullen hier zijn dus kom terug!", zei Evie. Rafe keek nog steeds wantrouwend en misschien keek hij altijd zo. Dacht Mirre. "Ik kom terug. Tot gauw!" Evie en Selena omhelsden haar. Snel liep ze naar buiten het licht in. Achter haar werd de opening gesloten. Vanaf nu verbleven ze in de catacomben.

"De Alkracht zij met jullie!", zei ze in gedachten tegen de mensen achter deze muur. Snel liep ze het open veld over en liep de jungle weer in.

Binnen in de catacomben zat Evie in een kleermakerszit met gesloten ogen. Ze concentreerde zich op de voor haar voelbare barrière en ze voelde al gauw de eerste blauwe, roze Kracht, door de barrière heen gaan. *Aha, dat is Mirre*, dacht ze. Ze wachtte af en ja, daar ging er een tweede blauwe kracht door de barrière, zoals Mirre al had voorspeld. Alles wat vanaf nu door de onzichtbare barrière heen kwam, was hun vijand.

Hoofdstuk 3

Na een paar uur door de jungle te hebben gelopen zat Mirre even te rusten in een kleine open plek die ze had gevonden. Ze at nu wat gedroogde vlees om weer op krachten te komen.

Plotseling hoorde ze een laag gebrom uit het struikgewas komen. Ze sprong op en ze nam een gevechtshouding aan. Er stormde een enorm beest uit het struikgewas, een blauwe wolf.

Met zijn gloeiende blauwe ogen keek het haar aan. Het gromde en ontblootte zijn tanden. Hij sprong op haar af en met haar staf naar voren geduwd kwam de wolf in aanraking met de staf en dat veroorzaakte een ontploffing die de wolf opzij gooide.

Snel krabbelde het enorme dier weer op en sprong direct weer op haar af. Met haar schild van blauw licht en haar staf kon ze de grote bek van het dier op een afstand houden. Maar niet voor lang het beest was te sterk voor haar.

Met een oorlogskreet vooraf ontplofte enorme blauwe en witte licht en het beest werd met kracht weggegooid tegen een boom. Een geluid van brekende botten volgde en toen was het stil. Versuft ging ze zitten en keek om haar heen.

Ze zag het beest doodstil liggen onder de boom. Een gepiep en gegrom kwam plotseling uit de struiken waar zojuist de enorm grote wolf uit was gekomen. Een welp rende uit de struiken naar het dode dier. Het snuffelde aan het dode dier en de welp ging zitten en begon te huilen. Zo snel als ze kon wilde ze overeind krabbelen om naar de welp te rennen maar iemand anders was haar al voor.

Met een doek in de aanslag trok hij het over de bek van de welp en hij probeerde het huilen te dempen. Ze deinsde achteruit en voelde op de tast naar haar staf en

ging trillend staan en nam weer een gevechtshouding aan. "Wie ben jij?", vroeg ze de man.

Hij draaide zich om naar haar en ze kon zijn gezicht niet zien van wege de mantelkap die over zijn gezicht viel. Alleen zijn gloeiende blauwe ogen die haar aankeken was zichtbaar. Ze begreep dat hij diegene was die haar al die tijd had gevolgd.

"Ik weet dat jij mij al vanaf Nieuw Leven volgt, wat wil je van me?" "Niet nu! Je weet dat ik net je leven hebt gered. Nu eerst deze kleine wolf zijn huilen smoren voordat de roedel zo meteen voor onze neus staat." "Wat ga je doen?", vroeg Mirre. "Nee, vermoordt het niet!", zei Mirre. "Wacht, laat mij maar even!"

Zo snel als ze kon liep ze op hen af. Ze hield een stuk gedroogd vlees voor de neus van de welp. Het huilen hield op. De man haalde de doek weg. De welp keek haar aan en gromde zacht. Zonder een kik te geven bleef Mirre het gedroogde vlees het beest aanbieden. De welp snuffelde haar hand en nam toen het stuk gedroogde vlees in zijn bek.

Blijkbaar was de honger nu even belangrijker. Met de ene hand voorzichtig door zijn dikke witte vacht strijkend voerde ze met de andere hand de welp gedroogde vlees. De welp keek haar doordringend aan. Het leek wel of ze naar binnen werd gezogen in zijn energie.

Ze kwam in contact met de geest van dit dier. Ze knipperde met haar ogen wanneer ze de blauwe kracht van dit dier voelde in haar lichaam. Ze zag hoe de blauwe kracht dit dier niet alleen wijzer maakte maar ook sterker. Ze zag hoe haar energie zich zetelde in de geest van dit dier. Zo makkelijk ze in contact kwam met de wolf zo snel werd ze er zo ook weer eruit gegooid.

Voor een welp was het al best groot vergeleken met zijn voorouders de grijze wolf. Hij was zo groot als een volwassen grijze wolf. Een volwassen blauwe wolf was twee keer zo groot als een volwassen grijze wolf. Behalve de grote van de blauwe wolf was ook de kleur van zijn vacht die opviel. Hij had een dikke witte vacht en een zwarte staart en poten. De wolf had als wapen de blauwe kracht die door het beest stroomde, maakte de blauwe Wolf het meest gevreesde roofdier voor de mens. Samen met De Blauwe stonden ze bovenaan de voedselketen.

"Nee, het lijkt me wijzer dat ik het beest afmaak in plaats van dat je het beest houdt", protesteerde de man. "De roedel zal gauw genoeg zijn geur oppikken. En die kunnen we zelfs niet samen aan." "Ik hou de welp", zei Mirre. "Als het blijkt dat de roedel hem op het spoor is dan laat ik de

welp achter. Misschien was de wolf alleen met haar welp". Ze keek hem aan en bedacht dat ze nog steeds niet weet wie hij was. "En nu wil ik eerst een paar antwoorden op mijn vragen!"

Hij draaide zich om en keek haar kant op. Hij deed een stap naar achteren en deed de kap van zijn mantel af en ze schrok. "Jij!", schreeuwde ze terwijl ze een stap naar achter deed. "Ik kan het uitleggen!", zei de man. De blauwe kracht doorstroomde haar snel en haar ogen gloeide blauw en ze pakte haar staf stevig beet. "Crepitus!", zei ze. Met haar staf stampte ze op de grond. Met een ontwijkende manoeuvre sprong hij op zij. Ternauwernood ontkwam hij aan de explosie. "Wacht! Laat mij het uitleggen!" "Nee, dat nóóit méér!", schreeuwde ze. Met een voorwaartse stoot naar voren probeerde ze hem te raken met de staf. Hij ontweek haar aanvallen zonder een krimp te geven.

Ze merkte dat hij zelf niet aanviel het was net of ze een glibberige slang wilde vangen. *Vangen? Nee, doden dat is wat ze wilde!* "Ik kan zo nog uren doorgaan!" riep hij naar haar.

Plotseling uit het niets sprong de welp boven op hem en hij kon geen kant op. Grommend met zijn tanden ontbloot en met gloeiende blauwe ogen keek de welp hem aan. De welp hing met zijn bek boven hem en met zijn voorpoten op zijn borst. "Braaf, brááf!", zei hij angstig tegen het dier.

Mirre torende boven hem uit met haar staf op hem gericht. "Hoe voelt het nu, om een keer op de grond te liggen en aan de genade overgeleverd te zijn aan een ander?" Hij keek van de welp naar haar en weer terug naar de welp die nog steeds met ontblote tanden gromde. "Alsjeblieft, haal hem weg! Laat het me uitleggen! En dan kan je altijd mij proberen te doden! Liever niet, natuurlijk", grijnsde hij dom.

Met een diepe zucht probeerde ze de welp van hem af te trekken. "Wolf!" de welp reageerde niet. "Blue!" De welp spitste zijn oren en draaide zich naar haar om. Hij keek haar aan met zijn gloeiende blauwe ogen. Langzaam zag ze zijn ogen terug veranderen in de kleur geel. Blue ging boven op de man zitten en keek haar aan met zijn tong hijgend uit zijn bek. "Dus ik mag je Blue noemen?" Ze aaide door zijn vacht. "Mag ie.... misschien... van me... af? Hij... is best.... zwaar." Kwam het hortend en stotend eruit. Ze negeerde hem en draaide zich om en zocht haar spullen bij elkaar. "Je... laat me.... toch... niet hier... achter... met hem?" Ze keek naar hem en ze ging hurkend voor hem op de grond

naast hem zitten. “Begin maar met vertellen misschien haal ik hem dan wel van je af”.

Ze trok Blue iets meer van zijn borst af zodat hij beter kon ademen. “Nu, graag want ik moet verder!” “Dus draai er niet omheen!”, zei Mirre grimmig tegen hem. “Oké, ik ga je het vertellen waarom ik hier ben. Ik wil je beschermen oké en ik kan je helpen”.

“Pffff, jij, wilt mij helpen? Beschermen? Waar was jij toen ik vernederd werd? Waar was jij toen ze me verminkte? Já, help me even herinneren!” Haar stem werd luider met elke zin die ze uitsprak. Verdrietig keek hij haar aan. “Aan de zijlijn”, fluisterde hij zacht. “Ja, je stond daar en je keek ernaar!” Schreeuwde ze nu woedend in zijn gezicht.

Zijn gezicht trok wit weg en vertrok van de pijn als hij terugdacht aan die noodlottige dag dat hij een keuze moest maken. “Ja, dat klopt. Ik heb me op mijn knieën gesmeekt dat zij mij moesten nemen. Dat ze mij maar moesten doden, het maakte mij niets meer uit zolang ik jou kreten van pijn niet hoefde te horen! En het maakte niks uit wat ik zei of deed. Ze haalde plezier uit mijn onmacht en uit jouw pijn en vernedering. Enige wat ze wilde is dat ik toe keek. Ze dwongen me! En dat beeld staat in mijn ziel gebrand”.

“Je had me moeten laten doden!” schreeuwde ze beschuldigend naar hem. Hij keek haar met een geschrokken blik aan. “Née! Nóóit! Ik heb geen spijt van mijn keuze! Kijk eens hoe sterk jij hieruit bent gekomen! Je hebt De Blauwe kracht in jezelf ontdekt en zelfs onder controle gekregen en jij bent nu de mensen aan het helpen. En ik heb gezworen op die noodlottige dag dat ik je nooit meer alleen zou laten, ik zal je beschermen en helpen waar ik maar kan!” “Je kunt me helpen”, zei ze zachtjes. “Door op te hoepelen en nooit meer je gezicht te laten zien!”, schreeuwde ze tegen hem en ze draaide zich om en ondertussen stroomde de blauwe kracht door haar heen. “Maar Zus, laat me je helpen. Laat mij iets doen waardoor dat wat tussen ons in staat kan oplossen!”

Hij kon opstaan omdat de wolf van hem af was gegaan. Hij liep naar haar toe. Hij wilde haar schouder aanraken maar ze draaide zich al om. Met gloeiende blauwe ogen zei ze koud. “Jí, jí bent geen broer van mij. Want mijn broer stierf toen hij koos voor de Blauwe!”

Ze draaide zich om pakte haar tas en staf en liep weg de jungle in. “Blué!!”, riep ze en de blauwe wolf keek even naar hem. Toen draaide de wolf zich om en volgde Mirre de jungle in.

Verslagen zakte hij op zijn knieën. Hij voelde van alles door hem heen gaan. Verslagenheid, verdriet, pijn en vermoeidheid. “Nee, néé en nog eens néé!” “Zo kom je niet van me af, lief zusje! Ik zal mijn woord houden want dat is alles wat me nog op de been houdt”. Hij pakte zijn spullen en volgde haar de jungle in op een gepaste afstand.

Hoofdstuk 4

Ik haat hem. Dacht Mirre over haar broer, *niet waar* zegt een klein stemmetje in haar. Ze was zwaar teleurgesteld in hem. Ze voelden zich verraden door hem. *Zou jij het niet hetzelfde gedaan hebben in zijn plaats? Zou jij wel gekozen hebben voor zijn dood?*, zei hetzelfde stemmetje. “Nee, het doet er niet toe. Het is mij overkomen!”, zei ze kwaad tegen haarzelf.

Ze zuchtte diep. Ze wist dat hij haar alweer een tijdje volgde. Zelfs Blue keek af en toe achterom en keek haar vervolgens aan. “Nee, laat hem maar even in zijn eigen sop gaarkoken!”, zei ze tegen de wolf. Ze schudde haar hoofd om weer even helder te denken. Ze moest snel naar haar volgende bestemming. Ze had al genoeg tijd verloren. Met een stevige pas erin vervolgde ze haar pad naar Leaving Stone.

Evie voelde de ene naar de andere blauwe kracht door de onzichtbare barrière heen gaan. “De verkenners, ze zijn gearriveerd!”, zei ze tegen haar dochter Kate. Kate knikte en samen met haar liepen een dozijn andere jongeren naar verschillende gangen toe om het door te geven dat de stilte vanaf nu inging.

Kate liep naar de raadkamer waar Rafe en zijn krijgers waren. “Kate!”, zei Rafe. Kate knikte. “De verkenners zijn door de barrière heen gekomen”. Rafe knikte naar haar en ze liep weer terug naar haar moeder. Rafe en zijn onderofficieren liepen snel naar de uitgang waar de soldaten bij de uitgang bivakkeerden. Voor het geval dat De Blauwe de ingang wel konden vinden en bij het binnenvallen zullen de soldaten hun aanvallen.

Rafe had een hele strategie uitgedacht en voordat hij Mirre ooit had gezien, had hij met zijn kleine mankracht genoeg geoefend om een eventuele blauwe soldaat uit te schakelen. Maar met de komst van Mirre had hij zijn

tactieken nog gewijzigd en verbeterd. Dit mede ook door Mirre die nog wat ideeën had aangedragen bij hun defensie.

Mirre, zijn gedachten dwaalde te vaak af naar haar. Hij duwde zijn gedachten net zo snel weer weg als ze waren opgekomen. Hij ging verder met de inspectie van de catacomben. Totdat hij zichzelf ervan had verzekerd dat iedereen het wist van de stilte die was ingegaan. Hij liep ook nog alle zwakke punten van de Catacomben na zich van verzekeren dat zijn krijgers op hun positie waren.

Evie zat in kleermakerszit met gesloten ogen en om haar heen zaten meerdere mensen in kleermakerszit. Ook zij mediteerde. Er heerste stilte, rust en kracht. Met ze alle steunde ze Evie in haar kracht om de onzichtbare barrière te blijven voelen.

Om deze groep heen zaten mensen die alles in de gaten hielden en de mensen voorzagen voor water en voedsel mocht dat nodig zijn. Veel van de jonge kinderen en angstige volwassene hadden inmiddels het drankje ingenomen en ze werden in de gaten gehouden door de groep van Selena.

Bestaande uit mannen en vrouwen die rondes maakten en de rest voorzagen van water en eten en zorg mits nodig was. Verder bleef iedereen in zijn eigen vertrekken en op iedere gang zat iemand die ze konden aanspreken bij problemen en of vragen. Verder waren de gangen verlaten.

Rafe zat bij de uitgang en hoorde aan de buitenkant van de ruïne de verkenneren praten en over de ruïne heen lopen. Iedereen was muisstil. Ze hoorde de voetstappen verwijderen van de ruïne. De verkenneren liepen verder.

Ook Evie voelde dat de verkenneren verder trokken want ze gingen aan de andere kant door de onzichtbare barrière heen. Ze telde de aantal verkenneren die erdoorheen gingen. Ze miste er nog één. Plotseling voelde ze dat de verkenneren die door de onzichtbare barrière heen waren gegaan weer teruggingen! "Nee, nee, néé!", zei ze binnensmonds.

Ook Rafe hoorde op dat moment geschreeuw aan de buitenkant van de ruïne. In stilte gaf hij een sein door aan zijn soldaten dat ze nu alert moesten blijven. De adrenaline gierde door Rafe heen wachtend op die ene explosie die de poort in stukken zou rijten.

Evie hield haar adem in en spitse haar oren. De explosie bleef uit en hij hoorde de stemmen langzaam wegebben. Evie voelde even later de verkenneren één voor één de onzichtbare barrière heengaan en ze telde gelukkig

tien verkenners. Ze zuchtte diep, ze waren eindelijk allemaal erdoorheen. “Kate”, zei Evie en Kate keek haar aan. “Vertel Rafe dat de verkenners verder zijn getrokken”. Met een glimlach zei Kate: “ Ja, dat ga ik gelijk doen!”

De mensen om haar heen slaakten allemaal een diepe zucht van opluchting. Ze lachten en omhelsden elkaar. Kate rende naar de uitgang waar ze Rafe aantrof. “Kate, heb je goed nieuws?”, zei hij zachtjes. “Ja”, fluisterde Kate naar hem. “De verkenners zijn allemaal nu door de barrière heen en zijn verder getrokken. Diepe opluchting ging door hem en zijn soldaten heen. Het eerste waar hij nu aan dacht was Mirre. *Mirre ze komen eraan!*

Hoofdstuk 5

Na een nacht in een boom geslapen te hebben en de hele ochtend door de jungle te hebben gelopen, waren Mirre en Blue overvallen door een stortbui. Ingedoken zaten ze nu in een kleine grot aan de rand van een waterval. Nu ze noodgedwongen een pauze moesten nemen gaf ze Blue een stuk gedroogd vlees en ze nam zelf ook een stuk.

“Schuifes effe door”, zei haar broer toen hij de grot in wilde. Ze keek hem aan. “Nee, vind je eigen grot maar! Deze zit vol!”, zei ze boos. Hij zuchtte diep en hij draaide zich om de regen weer in. Blue gromde zacht en ze keek hem aan. “Ja, ik weet het, het is kinderachtig maar hij verdient het! En meer!”

Ze at in stilte verder en zag dat haar broer aan de overkant nog een grot had gevonden die verborgen zat achter een enorme klimop. Even later zag ze wat bewegen aan de overkant vlak bij de grot van haar broer. Ze ging rechtop zitten en ze zag blauwe soldaten, verkenners, over de helling van de waterval klimmen langs de grot waar haar broer in zat. Haar ogen werden blauw en ze concentreerde zich op haar broer en liet de kracht in gedachten naar hem toezenden toen ze in haar gedachten zei: “Broer, er zijn blauwe soldaten buiten de grot!” Aan de overkant zag ze plotseling twee blauwe puntjes uit de grot oplichten. “Dank je zus ik ben alert!”

Ze zuchtte opgelucht dat deze link die ze altijd al hadden nog steeds werkte. Haar focus was gespitst op de ingang van grot. Ze was gespannen als een boog en ze was klaar voor een gevecht. Naast haar voelde Blue haar blauwe kracht en zijn ogen gloeiden blauw. “Zus, er komen een paar verkenners jou kant op, wees voorbereid!”, kwam zijn waarschuwing bij haar binnen. “Oké”, zei ze met dezelfde gedachtegang zond ze het naar hem terug.

Vlak bij haar hoorde ze de verkenners dichtbij komen. Blue ging zachtjes grommen en Mirre deed gelijk haar hand over zijn bek. Ze keek hem strak aan. Haar hart ging als een gek te keer en ze was bang dat de verkenners haar hart zouden horen bonken. Gelukkig regende het nog steeds gestaagd door. Toen ze niks meer hoorde en zag, zei ze in de link met haar broer: "Broer, alles goed? Zie jij nog verkenners? En hoeveel heb jij er geteld?" "Ik zie en hoor niks meer. Ik heb er vier aan jou kant geteld. En jij?" antwoorden hij. "Vijf, heb ik er geteld". "Kom straks als het niet meer regent naar de grot. Ik heb wat te eten voor je en we moeten strategie bespreken", zei Mirre. "Oké", beantwoorde hij haar.

Het regende na een half uur niet meer en ze zag haar broer om zich heen kijkend de grot verlaten. Na een paar minuten was hij bij haar. Ze schoof op en hij nam plaats naast haar. "Ik ben blij dat onze link nog steeds werkt", zei hij. "Ja, ik ook. Maar ik heb een probleem. Ik zou naar Leaving Stone gaan. Waar ik nog een paar mensen wilde zien. Sommige van hen kende ik en ze zijn ontsnapt uit Nieuw Leven. Maar de verkenners gaan dezelfde kant op. Ik ben te laat. Ik kan ze niet op tijd bereiken en hun waarschuwen voor de Blauwe". Verdrietig keek Mirre voor zich uit. "Dit verdienen ze niet!" Ik moet wat verzinnen".

"Ik weet wat", zei haar broer. "We kunnen achter de verkenners aan gaan en ze één voor één uitschakelen". "Nee, dat gaat niet werken dat zal de aandacht op ons vestigen. Maar misschien kan ik een link leggen met een van hen!"

Ze liet de blauwe kracht door zich heen gaan en concentreerde zich op Mark. Aan Mark had ze veel te danken. Hij had haar geleerd om op haar gevoel, haar instinct te vertrouwen en zo in haar de kracht, de blauwe kracht, te vinden. Ze verzond de blauwe kracht, door sterk aan hem te denken, en met de volgende boodschap. "Mark, ik ben het Mirre. De blauwe soldaten komen richting Leaving Stone. Zij zullen morgen daar aankomen. En dit zijn nog maar de verkenners! Een leger zal hun volgen en zij zullen mensen rekruteren om ze daarna als slaaf naar Nieuw Leven te brengen". "Mark, hoor je me!"

Het bleef stil. Haar broer keek haar verwachtingsvol aan. "Nog niks?" Mirre schudde van nee. "Misschien kan hij niet zijn gedachten terugsturen naar jou?", zei hij tegen haar. Mirre sloot haar ogen en blauwe kracht pulseerde door haar heen. Voor zijn ogen zag hij haar helemaal blauw gloeien, waardoor de hele grot blauw kleurde. Tot zijn

verbazing veranderde het blauw in een roze gloed. Het roze gloed omhulde haar helemaal en ze leek wel of ze van de vloer af zweefde.

Doordat ze een level hoger ging zitten in haar energie, voelde ze dit keer Mark wel en ze zag hem ook wat hij aan het doen was, gauw riep ze hem: "Mark, dit is Mirre, hoor je me!" Ze zag hem verbaasd opkijken naar haar. Maar wat ze niet zag was dat de persoon die voor hem stond, waarmee hij samen op het land aan het werk was, verstijfd op zijn plek stond met roze gloeiende ogen en met hem sprak met haar woorden en haar stem.

"Mirre?!", zei hij verbaasd. "Ja, Ik ben het Mirre, Ik heb een boodschap voor jou! Morgen verwacht ik dat op Leaving Stone verkenners, blauwe soldaten, aankomen. En die worden gevolgd door een Leger. Ze willen mensen rekruteren en ze als slaven laten werken op Nieuw Leven!" Ze zag op zijn gezicht verschillende emoties verschijnen.

Hij herstelde snel op haar boodschap en hij schraapte zijn keel. "Hoe weet ik dat jij het bent, Mirre?" "Eh, ik heb geleerd bij de blauwe kracht te komen door jou, Mark en we oefenden in het geheim in een afgesloten verlaten pand die nog net niet was verzwolgen door de Natuur die al die delen van de stad had overgenomen toen alle panden leeg stonden omdat de mensen waren gevlucht, vermoord of overgenomen waren door de blauwe kracht en slaven werden van de Blauwe Elite". "Dank je Mirre, voor de korte geschiedenisles. Hoe noemde ik jou toen die tijd?" "Eh", en Mirre voelde zich nu opgelaten.

Ze wilde liever niet aan dat deel denken wat ze niet prettig vond van Mark toen die tijd. Zijn opdringende aandacht. Wat niet goed voelde. "Soms noemde je me Evalon", kwam er gedwongen uit. "Juist, eh, ja dank je wel Mirre, voor de waarschuwing. We zullen direct iedereen op de hoogte stellen en voor de zekerheid vertrekken! Waar kunnen we je ontmoeten? We moeten elkaar spreken!" "Mark, we kunnen elkaar misschien ontmoeten in het noorden. Bij Spirit Woods over denk ik, zo'n twee maanden? Ik heb veel te doen". "Goed, dan zien we elkaar daar! Mirre, het is fijn om weer wat van je te horen!" en toen verbrak Mirre het contact.

Voor Mark bewoog zijn medearbeider en schudde zijn hoofd en zei; "Ik heb vreselijke hoofdpijn, wat is er net gebeurd?" "Mirre, dat is wat er net gebeurd is. Kom we gaan naar Leaving Stone en de mensen waarschuwen. Vanavond verlaten we Leaving Stone!" "Wat? We zijn hier nog niet eens klaar! Wat heb ik gemist?", zei de man verwarrend. "Ik

vertel je het onderweg wel", zei Mark hem al rennend mee trekkend naar de burcht die zijn volk een tijdje geleden had ingetrokken.

Nadat Mirre het contact had verbroken vloaide de roze gloed weg en maakte plaats voor de blauwe gloed die haar langzaam naar beneden deed zweven en vervolgens zag hij haar ogen weer haar eigen licht groene kleur krijgen. Ze knipperde met haar ogen en ze draaide zich om naar hem. Hij keek haar aan met open mond alsof hij water zag branden.

"Eric? Gaat het? Je kijkt zo raar!" Ze keek hem schuin en nieuwsgierig aan. "Ik en raar kijken?", zei hij langzaam met een piepstemmetje. "Wil je me nooit meer zo laten schrikken! Ik zie jou voor mij in een roze gloed veranderen en vervolgens ga je zweven en dan sta je je met Mark te praten alsof hij voor je stond!" schreeuwde hij nu naar haar. "Hij stond ook voor mij", zei Mirre zacht met een glimlachje op haar lippen. Ze klemde haar lippen op elkaar om niet in lachen uit te barsten. "Oh, serieus, ga je me nu ook nog eens uitlachen? Echt waar, Mirre ik kreeg zowat en rolberoerte. Je had me best wel even kunnen waarschuwen!" "Ik kreeg een ingeving en ik wilde het gelijk uitproberen!", zei Mirre. "De volgende keer waarschuw je me maar eerst als je weer iets gaat uitproberen!"

Vermoeid plofte hij neer op de grond. "Heb je eten? Ik ben uitgehongerd!" Grinnikend gaf ze hem wat gedroogd vlees en water. "Maar serieus, ik wist niet dat jij dit kan! Ik bedoel..." hij nam nog een grote hap. "... dat roze gloed, dat moet toch een level hoger zijn? Hoe krijg je dat voor mekaar?" Hij nam weer een hap en al kauwend keek hij haar aan alsof ze hem dat nu even ging uitleggen. "Nou?", zei hij met een mond vol. "Nou, wat Eric? Wat wil je nou precies weten?" Hij rolde met zijn ogen. "Het heeft te maken met je instinct. Je laat de kracht door je hart gaan in plaats van je hoofd". Hij keek haar met volle mond stomverbaasd aan en..... hij kauwde weer verder alsof hij nadacht over wat Mirre zei. "Dus ik kan dat ook leren?" "Ja, vooral jij! Jij kan toch al niet zo goed nadenken met je impulsieve acties!" zei ze sarcastisch. "Oké, die zit!" "Zo, heb je nu genoeg eten gehad? Dan kunnen we het nu hebben over wat ons volgende bestemming is".

Verscholen in de struiken aan de rand van de waterval zat 151 te wachten dat the One tevoorschijn zou komen. Het spoor liep hier dood. De andere verkenner vonden geen sporen meer en zij zijn doorgedaan naar Leaving Stone. Hij was een uitmuntend goed in zijn werk

als speurder. Als blauwe soldaat werd door de blauwe kracht bij hem maar één talent geactiveerd en dat talent werd tienvoud versterkt door de blauwe kracht. Het talent wat bij hem versterkt werd was ook zijn enige taak en functie bij de Blauwe soldaten. Daarom waren de blauwe ook superieur vergeleken met de mens. De mens werd alleen maar afgeleid door hun emoties en hun meerdere talenten en door de keuzes en de wensen werd de mens alleen maar minder efficiënt. Daardoor maakte het de mens zwak.

Hij was daarom ook nieuwsgierig hoe een mens de blauwe kracht kan beheersen dat was voor hem een raadsel. Hij kon dat niet, de blauwe kracht beheersen. Hij werd continue gedreven door de blauwe kracht en alleen zijn talent werd gevoed en niks anders doet ertoe. Maar af en toe leek de blauwe kracht zwakker en dan had hij meer denkkraft. Zoals nu.

Hij zag dat zijn wachten werd beloond. Verderop zag hij bij de waterval iemand tevoorschijn komen, uit een grot waarschijnlijk, en diegene liep door de rivier naar de andere kant waar hij zo de struiken in ging. Een tijdje later zag hij blauwe licht uit de grot komen en tot zijn verbazing werd het blauwe licht roze! *The One is daar*, dacht hij opgewonden.

Vroeger toen hij nog een mens was, als kleine jongen, had zijn grootmoeder verteld dat er een verhaal de ronde deed die is verkondigd door een bekende waarzegster. Zij had al veel voorspeld wat ook was uitgekomen. Zij vertelde graag aan iedereen die wilde luisteren, dat er hoop was namelijk de legende van the One. Er zou een persoon opstaan die de wereld van de Blauwe maar ook die van de mens op de kop zou zetten.

Er zou weer een ander orde op staan uit de puinhopen van de blauwe en de mens. *The One werd diegene genoemd, zei zijn grootmoeder altijd. Grootmoeder vertelde me dat zij dat niet meer zou meemaken maar ik wel en ze vertelde me dat ik haar moest opspeuren en bij haar in de buurt moest blijven want ik schijn een belangrijke rol te gaan spelen.* Hij geloofde in die tijd haar verhaaltjes. *Later geloofde ik ze niet meer want er was geen hoop...Maar nu.....ik zie het voor me gebeuren, de legende van the One. Zou grootmoeder gelijk hebben gehad?* Door wat hij al had meegemaakt hoopte hij zelfs dat ze bestond. Maar nu, nu had hij eindelijk het bewijs gezien! The One bestond!

Hoofdstuk 6

Mirre vertelde Eric, dat Mark haar bericht had ontvangen en dat ze elkaar weer zouden zien over twee maanden in Spirit Woods, in het Noorden. Nu ze niet meer naar Leaving Stone gingen, wilde ze naar een verborgen gelegen dal gaan, waar ze van had gehoord in de tijd bij de blauwe. “Het schijnt er magisch te zijn. Er gaan verhalen in het rond dat die mensen nog nooit in aanraking zijn geweest met de Blauwe. Hun bestaan is gebaseerd op innerlijke kracht. Ik wil daarnaartoe, er is nog iets in mij dat ik moet oplossen, wil ik de mensen echt goed kunnen helpen”. “Oké, ik begrijp dat je daar graag heen wil gaan voor wat voor innerlijke rommel je ook hebt en het daar wilt slijten, maar waarom daar?”, vroeg Eric

“Ik heb dit ooit eens gehoord van een bijzondere vrouw. Ze vertelde me dat ze daar leefde bij een bijzondere stam die nog nooit een stap uit het verborgen dal hebben gezet. Zij was de enige die iets anders wilde en het dal heeft verlaten. Ze heeft er achteraf heel veel spijt van gehad. Want ze werd eigenlijk bijna gelijk door de Blauwe gevonden en meegenomen naar Nieuw Leven. Waar ze net als ik jarenlang een lijfeigene was. Een jaar eerder is ze gevlucht. Ik hoop dat ze het verborgen dal weer heeft gevonden”.

Ze haalde uit haar schoudertas een opgevouwen kaart. Ze vouwde het open en wees met haar vinger naar een plek op de kaart. “Hier zou het moeten zijn en nu zijn we hier”. Wees ze aan. “Nog drie dagen naar het westen en dan zullen we bij een rivier komen en daar ligt het in de buurt”. Ze besloten morgenvroeg op pad te gaan. Aangezien het al laat was in de middag. Eric zou wat vis vangen en Mirre ging op zoek naar wat brandbaars voor het vuur.

Vanuit de struiken keek hij naar hen. *Wie van de twee is the One?* Op een gegeven moment zag hij de vrouw stil staan en haar ogen gloeiden blauw. Ze stond stil als een

standbeeld en hij zag vervolgens de man zijn vis verliezen door plotseling als een standbeeld te blijven staan. De man draaide zich langzaam om en hij zag dat de ogen van de man ook blauw gloeide en ze keken zijn richting op. 151 ging alert rechtop zitten. Vervolgens zag hij vanuit een grot een blauwe wolf met gloeiende blauwe ogen in zijn richting met grote sprongen naderen.

Hij stond op en liet de blauwe kracht door zich heen pulseren, wachtend op het gevecht dat stond te gebeuren. Maar die kwam niet. Voordat de blauwe wolf hem in stukken zou scheuren, zag hij de vrouw volledig omgeven worden door de blauwe gloed. Hij keek verbaasd naar wat er ging gebeuren. De blauwe gloed kleurde vervolgens roze en ze ging zweven. Haar ogen gloeide roze en ze keek hem met een alwetende glimlach aan. Ze wees met haar vinger naar de wolf die direct ging zitten in een afwachterende houding. Toen keek ze hem weer aan met zo'n intensiteit dat hij haar in zijn hoofd en vervolgens in zijn hart voelde.

Hij hoefde niks te zeggen, deze vrouw wist nu alles van hem. "Hallo, Joseph, eindelijk ben je daar, ik heb op je gewacht, want jij bent nodig". De tranen liepen over zijn wangen. Hij werd op dat moment verlost van de blauwe kracht en werd overspoeld door emoties. Dankbaarheid, opluchting doorvoer hem, en daarna zijn geloof in haar die op dit moment werd bevestigd. Met zijn wangen nat van de tranen viel hij op zijn knieën en hij zei in zichzelf tegen haar "Ik heb u ook eindelijk gevonden, The One".

Met verbazing keek Eric toe wat er allemaal voor zijn neus afspeelde. Dit ging echt zijn pet te boven. Zijn zus, was meer dan dat, het beangstigde hem maar ook was hij zo trots op haar wat ze nu allemaal kon.

Mirre zweefde naar Joseph toe en keek hem liefdevol aan. "Wil je me helpen, Joseph?" "Ja, Ik wil u terzijde staan in de strijd die we gaan winnen!" Hij keek haar vastbesloten aan. "Goed, Joseph. Dan mag je nu goed luisteren naar wat ik je nu ga vertellen en dat mag je dan opvolgen". Hij knikte en keek met vol vertrouwen naar haar op. "Joseph, probeer de kracht in jezelf te voelen. Laat de kracht in plaats van naar je hoofd naar je hart gaan. Voel je hart, en laat je liefde pulseren en laat het verspreiden door je heen".

Hij sloot zijn ogen en volgde haar instructies op. Hij voelde de kracht in hem. Hij dacht aan zijn hart en hij werd overmand door emoties die hij voelde. De warmte vanuit zijn hart verspreiden zich over zijn borst en verder door zijn hele lichaam. Hij voelde zich letterlijk dalen in het centrum van zijn lichaam. Hij zetelde zich waar zijn

levenslicht duidelijk aanwezig is. Hij voelde zijn hartslag pulseren door zijn aderen. Hij voelde zich zo goed, zo één met zichzelf en zijn lichaam. Zijn hoofd was nu leeg en kalm. Een gevoel van vrede overspoelde hem van binnenuit naar al zijn zenuwuiteinden.

Hij opende zijn vlammeende roze ogen en een roze gloed verspreide zich om hem heen. Alles werd helder. Hij glimlachte naar haar en hij zag in haar als een gelijke. Zo'n gevoel in enorme rust en weten, in de liefde, in het respect voor jezelf en de ander, was niet te omschrijven maar alleen om te voelen. Ze omhelsde elkaar als oude vrienden alsof ze elkaar nooit uit het oog hadden verloren. Hij was eindelijk thuis.

Als dit is wat het is, dan moet ik het niet, dacht Eric. Al dat kleffe gedoe en die roze kleur staat me toch niet.

‘Eric probeerde dat zichzelf voor te houden wat hij nog niet kende en begreep of misschien niet durfde te erkennen? Maar weet dat het wel degelijk bestaat. De liefde, naastenliefde, is een van de sterkste emoties. Een kracht die je moet durven te uiten, ervoor durven op te staan voor wie je werkelijk bent, lief mens, namelijk liefde en licht. Het maakt je niet zwak, néé, het maakt je heel. Een ketting van liefde, een aanéenschakeling van handen in één geslagen, maken alles één, *The One*’.

Rond het kampvuur dat ze hadden aangemaakt aten ze de vis die Eric uiteindelijk toch had kunnen vangen. Joseph vertelde over zijn verleden en zijn tijd bij de Blauwe. Hij vertelde dat hij altijd had uitgekeken naar haar. Mirre vertelde dat ze was ontsnapt aan de Blauwe. Later op de avond vertelde Mirre dat ze naar het verborgen dal wilde zoeken. Joseph ging met hen mee. Hij was een speurder dus ze hadden een goede kans om het verborgen dal te vinden. De volgende ochtend zouden ze naar het westen trekken. Op zoek naar het verborgen dal.

Evie was in slaap gevallen tot dat ze plotseling wakker schrok en ze voelde direct dat het leger door de onzichtbare barrière heengingen. Ze schudde Kate wakker en zei tegen haar dat het leger gearriveerd was. Ze moest snel iedereen inlichten. Kate sprong op en rende door de gangen naar de raadskamer waar Rafe zou moeten zijn. Rafe keek alert op toen hij iemand in de gang hoorde rennen. Kate deed de deur open en hijgde; “Ze zijn er, het leger is gearriveerd!” Rafe stond gelijk op en maakte een paar van zijn onderofficieren wakker en gaf hun orders.

“Kate, ik wil dat je in elke gang de gangbewakers wakker maakt en hun een opdracht geeft te zorgen dat iedereen op de hoogte is dat de stilte weer wordt gehandhaafd”. Kate knikte en ging op weg. Ondertussen kwam Selena binnen stappen. “Is het waar? Is het leger hier?” Rafe knikte grimmig. “Selena, ik vraag aan jou of je iedereen wil controleren of alle kinderen nog onder invloed zijn van het drankje of dat je hun meer moet geven als het inmiddels uit is gewerkt en misschien zul je nog meer van het drankje moeten maken”. “Goed, ik ga gelijk aan de slag ik maak een paar van mijn groep wakker en we gaan alles controleren”.

Het leger arriveerde op het open terrein en het leger zette hun tenten op en maakte overal kampvuren op het terrein. Het werd rustiger. De meesten van hen gingen ook slapen. *“En nu maar hopen dat het leger niet te lang op deze plek blijft hangen”*, dacht Rafe.

Een uur later nadat de stilte boven hun waarneembaar was, liet Rafe een van zijn beste verkenners naar buiten gaan om de omgeving in kaart te brengen en hem van alle details te voorzien. Een uur later kwam zijn verkenner weer binnen in de catacomben en vertelde Rafe, dat het hele open terrein vol staat met tenten, paarden en kampvuren. Zelfs aan de rand de jungle in waren soldaten te zien. Hij schatte zo’n 2000 man. Een van de grootste tent op het terrein was vermoedelijk van de Commander. Er stonden op meerdere plekken wachters en een aantal wachters die een ronde deden om het halve uur. Dus ongemerkt ontsnappen was geen optie.

Hij vermoedde dat ze niet snel weggingen aangezien ze overal aan het bouwen waren voor een langdurige bezet van dit open terrein. Rafe vermoedde dat al een beetje. Dit open terrein was een perfecte plek om even uit te rusten na dagen door een bijna ondoordringbaar jungle te moeten reizen. Zijn mensen moesten dit uitzitten en hopelijk werden ze niet ontdekt. Maar de kans werd steeds groter naarmate het leger langer op deze plek bleef hangen.